Hétvári Andrea

Epilógus

Fejét lehajtva nincs, hol megpihenne,
abból meríti még az ihletet,
hogy alkonyat mögé még két hegyet
pingál párnának végtelen ecsetje,

fáradt angyal sem várna hívására,
ha megfestene – mint emlékezet –
egy szívet, két elmét és négy kezet,
nem volna szükség többé semmi másra,

mert nem feszülne benne a sötétség,
ha megérne, mint imában a kétség,
és érezném, hogy élek s meghalok,

határain a nem múló jelennek
mélyen magamba írva eltemetlek,
az örököletnek semmit sem hagyok.

Csontváry Kosztka Tivadar:
Szerelmesek találkozása
1902, olaj, vászon, 54 x 69 cm

Mária

szonett Mátyássy László Mária-szobrára

Nem ér hozzá a gyermekhez, csak némán
lebegnek ujjai a test előtt,
a bronz szoborból hullámzó tekintet
a mozdulattal együtt égbe nőtt,

Gellért-hegy vigyázza őket jobbra,
néhányat lépve egy-egy szakadék,
a holdfényből gyűrt csöndes glóriát
nem szobrász adta rájuk, csak az ég,

mert angyal küldte őket föl a hegyre
a lassú parthoz lépni és oda,
hol minden hajnal újabb jelenést küld,

és megtörténik újra a csoda,
életre kel a legszentebb mese,
világot vigyáznak anya s gyermeke.